

Инокентий.

Цѣла недѣля не съмъ мигвалъ. Сънътъ бѣга отъ очитѣ ми. О, това сж небивали ноци. Да те не хваща сънъ! Стана ноцъ — гледамъ, гледамъ ноцъта, мисля и нѣщо небивало се възема въ душата ми.

Динно.

(Въ недоумѣние) Защо?

Инокентий.

Сега се разрѣшаваше смисѣла на моя животъ. Питамъ се: защо съмъ живѣлъ? И като се смисля — потръпнахъ, че цѣлъ единъ животъ съмъ прѣсналъ по вѣтъра.

Динно.

Започвашъ като младитѣ.

Инокентий.

Изгледва, че тия млади хора въ нѣколко години само сж схванали онова, което ние въ единъ цѣлъ животъ не можихме. (Унесено) Слѣдъ митинга, слѣдъ тази омерта по монтѣ проповѣди, слѣдъ потѣжката на митрополията да ме сжди, когато азъ съмъ правъ, правъ! — Старъ човѣкъ да ме разкарва по сждилища — Ехъ, Дине, (огорчено) когато и Духовния сждъ признава, че азъ съмъ виновенъ — не остава друго, освѣнъ да се махне рѣка на всичко. (Спра се и тѣжно оборва глава) Е, че тогава за какво азъ единъ цѣлъ животъ съмъ проповѣдвалъ и живѣлъ единъ примѣренъ животъ, когато щомъ си издигнахъ гласа да кажа, кое е правда — ме потѣжкватъ? Че защо е единъ духовенъ сждъ, когато и той иска да заглуши истината, защото ти е горчива? Че защо азъ дадохъ всичкото си имане, когато тѣ и за една игла сж готови да ме нарекатъ безчиненъ? (Сломено) Я се смисли: хората, които поучавахъ, хората, на